

Jeg, at jeg fandt og troede, at turde udtrykke Glæde over den øiensynlige Belvillie, der udtalte sig gennem alle de Herrer, der havde Ordet, saavel med Hensyn til Vestindien i det Hele som særlig med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, og naar jeg nu kaster mit Blik paa de Udtalelser, der have fundet Sted idag, fra to ærede Medlemmer af Udvalget, blandt hvilke Ordføreren er det ene, og ser hen til den Betænkning, hvortil de have støttet deres Udtalelser, saa vil jeg ikke negte, at der forekommer mig at være en strigende Modsatning. Jeg erindrer saaledes, at den ærede næstsidste Taler (H. Nielsen) under 1ste Behandling sagde: „Det forekommer mig, at Regjeringsforslaget ialfald paa en nogenlunde god Maade tilfredsstillter de Krav, der gøres fra de vestindiske Der. . . . der er Grund til at være tilfreds med Regjeringens Forslag, som ialfald nogenlunde imødekommer det Rødraab, der er kommet til os fra Vestindien. Maasse gaar Forslaget ikke vidt nok, ialfald gaar det ikke for vidt“. Og saa har den nærmere Overveelse ført det ærede Medlem til, at han nu har saa mange Betænkeligheder ved Loven, at han fraraader den hele Sag. Den ærede Ordfører udtalte sig ogsaa ved 1ste Behandling ganske anderledes, end idag. Han sagde, at „vi skyldte Verne at hjælpe dem, hvor de ikke kunne hjælpe sig selv, og det nytter ikke, at vi nu paa een Gang søge at vælte hele Byrden over paa dem ved at sige: Regjer Eder nu selv! Og fremdeles yttrede det ærede Medlem, at vi skulde hjælpe dem ikke blot ved Tilskud, men ogsaa med Raad, og at vi kun skulde stille vore Betingelser. Det var den ærede Ordførers Uttringer ved 1ste Behandling. Et tredje æret Medlem — Udvalgets Formand (B. Christensen), — fandt, at der var noget Kummerligt og Trist ved at se, at dette Forslag var Alt, hvad vi i dette Dieblis kunde gjøre ligeoverfor disse Tilstande, og det ærede Medlem bemærkede derpaa: „Jeg tror, at det næsten er en Uressag for os, at vi gjøre Noget for disse Der.“ Og saa kommer dog det samlede Udvalg paa eet Medlem nær med det Forslag, slet Intet at gjøre! Dette finder jeg er vanskeligt at forklare, især naar jeg ser hen

til den Motivering, som det ærede Udvalg har givet. Situationen er den, at Den St. Croix er kommen i Tilbagegang og i en saadan Tilstand, at de Mænd, som ere nærmest kjendte med Tilstandene derude, nære en alvorlig Frygt for, at, naar man ikke kommer Den til Hjælp paa en eller anden Maade, saa vil den gaa yderligere tilbage, og maasse endog gaa tilgrunde. Alt jeg ikke uden nogen Grund har sat Tilid til Skildringen af denne Tilstand, ville de Herrer idag have faaet bekræftet af et æret sagkyndigt Medlem af Udvalget (Ussing), der vistnok er den eneste her Tilstedeværende, som har tilbragt en længere Del af sit Liv paa St. Croix, og som sikkert kjender Forholdene meget nøje. De Herrer ville altsaa se, at jeg ikke har overdrevet Noget, og at jeg ikke har støttet mig paa nogen upaalidelig Kilde med Hensyn til det, jeg har anført som Grundlag for min Meddelelse. Som Svar herpaa finder jeg nu, at det ærede Udvalg gaar ind paa en udførlig Drøftelse af det Spørgsmaal, om vi have nogen juridisk Forpligtelse til at hjælpe Verne, og om ikke det ved Kolonialloven grundede finantzielle Forhold er et saadant, at der ikke kan paahvile den danske Statskasse nogen juridisk Forpligtelse, idet det udtrykkeligt er stillet hen, saaledes, at den danske Statskasse ikke skulde yde noget Tilskud til Vernes aarlige Fornødenheder, men at Verne selv skulde afholde deres Udgifter ved Hjælp af deres Indtægter. Men, mine Herrer, dette forekommer mig dog at være en besynderlig Maade at argumentere paa; thi det har jo aldrig kunnet falde mig ind, der kjender saa nøje til Kolonialloven, at opstille denne Hjælp som en Forpligtelse for den danske Statskasse; paa ingen Maade! Det er kun som en Folge af de særlige Omstændigheder, der ere komne tilstede, at jeg har troet at kunne opfordre Rigsdagen til at samtykke i, at der ydes en Hjælp, som det ikke er vor Forpligtelse at yde. Jeg betragter Tilfældet som lige med, hvad vi oftere have havt liggende for os, nemlig, at en eller anden Del af Landet, f. Ex. en Kommune, ved uforstyldt Uheld er kommen i en særlig ugunstig Tilstand. Ved saadan Veilighed er der